

การประยุกต์หลักการ EPR (Extended Producer Responsibility) ในการกีดแยกขยะ:

ขยะชนิดใหม่ที่เป็นอันตรายกำลังเพิ่มจำนวนขึ้นอย่างรวดเร็ว การบริโภคสินค้าอิเล็กทรอนิกส์และเครื่องใช้ไฟฟ้าที่เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ของประชากรโลก ก็ทำให้เกิดขยะอิเล็กทรอนิกส์ ขึ้นเป็นจำนวนมาก ซึ่งประกอบด้วยสารเคมีที่เป็นพิษและตกค้างยาวนาน รวมทั้งโลหะหนักต่างๆ และเนื่องจากสินค้าอิเล็กทรอนิกส์มีองค์ประกอบของสารเหล่านี้การกำจัดทิ้งหรือการนำมารีไซเคิลจึงไม่สามารถทำได้อย่างปลอดภัย

กองขยะอิเล็กทรอนิกส์ขนาดมหึมาที่จะเพิ่มจำนวนมากขึ้นจนถึงจุดวิกฤตนอกจากว่าบริษัทผู้ผลิตที่ กำไรจากการขายสินค้าเหล่านี้จะรับผิดชอบต่อสินค้าที่ตนเองผลิต และมันก็เป็นไปได้ที่จะผลิตสินค้าที่สะอาดไร้สารเคมีอันตรายและใช้งานได้อย่างยั่งยืน

ความรับผิดชอบที่เพิ่มขึ้นของผู้ผลิต (Extended Producer Responsibility; EPR) คือนโยบายใหม่เกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ที่เริ่มขึ้นในยุโรปเพื่อแก้ปัญหาของเสียจากผลิตภัณฑ์ เช่น ของเสียจากผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์และซากปรักหักพัง เป็นต้น วัตถุประสงค์ของ EPR คือการส่งเสริมให้ผู้ผลิตลดมลภาวะและทรัพยากรที่ต้องใช้ตลอดอายุการใช้งานของผลิตภัณฑ์ เริ่มตั้งแต่การผลิต การใช้งาน ไปจนถึงการเสื่อมสภาพ ด้วยการปรับปรุงการออกแบบผลิตภัณฑ์และเทคโนโลยีในขั้นตอนการผลิต

EPR ย้ายภาระความรับผิดชอบในการจัดการขยะและของเสียจากผลิตภัณฑ์จากผู้เสียภาษีไปยังผู้ผลิตซึ่งเป็นผู้ที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาสิ่งแวดล้อมมากที่สุด เนื่องจากว่า มีเพียงผู้ออกแบบผลิตภัณฑ์เท่านั้นที่สามารถเลือกวัสดุและรูปแบบของผลิตภัณฑ์ได้ การใช้วัสดุที่เป็นอันตรายเป็นการเพิ่มความรับผิดชอบและค่าใช้จ่ายให้กับผู้ผลิต

EPR สร้างสิ่งจูงใจให้ผู้ผลิตหลีกเลี่ยงการเลือกใช้วัสดุที่เป็นอันตรายเมื่อออกแบบผลิตภัณฑ์และออกแบบผลิตภัณฑ์ให้มีอายุการใช้งานยาวนานขึ้น สามารถแยกชิ้นส่วนมาใช้งานซ้ำได้ และนำกลับมารีไซเคิลได้อย่างปลอดภัย

องค์ประกอบสำคัญในการทำให้โครงการ ERP ประสบความสำเร็จ

๑. กฎหมายบังคับให้บริษัทผู้ผลิตรับผิดชอบต่อต้นทุนและรับผิดชอบต่อค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้น โดยมีสิ่งจูงใจในการป้องกันการเกิดขยะอิเล็กทรอนิกส์และการออกแบบผลิตภัณฑ์ที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม
๒. การแยกความรับผิดชอบของแต่ละผู้ผลิตที่ทำให้ผู้ผลิตรับทราบข้อมูลได้ดีกว่าความรับผิดชอบแบบส่วนรวม
๓. ต้องมีการแบ่งความรับผิดชอบขยะจากผลิตภัณฑ์ที่ผู้ผลิตปิดกิจการไปแล้ว ระหว่างผู้ผลิตที่เหลืออยู่ตามส่วนแบ่งทางการตลาด
๔. การกำหนดและบังคับใช้เป้าหมายปริมาณการใช้ซ้ำและการรีไซเคิล โดยไม่นับรวมการเผาทำลาย
๕. กำหนดมาตรฐานทางสิ่งแวดล้อมที่สูงสำหรับกระบวนการรีไซเคิล
๖. วางข้อจำกัดในการใช้วัสดุ เช่น ตามที่ระบุในระเบียบ Rosh และขยายความครอบคลุมไปยังสารประกอบประเภทเฮโลเจนและพลาสติกพีวีซี เพื่อส่งเสริมให้มีการใช้สารที่ปลอดภัยกว่าทดแทนสารเคมีอันตราย
๗. ปิดช่องทางอื่นทั้งหมดในการจัดการกับขยะอิเล็กทรอนิกส์ที่เก็บรวบรวมได้
 - การรีไซเคิลให้ถูกแยกออกอย่างชัดเจนจากการเผาเพื่อแปรรูปเป็นพลังงาน
 - ห้ามการส่งออกขยะและของเสียอันตราย
 - ห้ามการจัดการขยะอิเล็กทรอนิกส์ด้วยการฝังกลบ
๘. ผู้บริโภคมีสิ่งจูงใจให้คืนผลิตภัณฑ์ (เช่น ไม่มีค่าใช้จ่ายเพิ่มเติมในการคืน และไม่มีขั้นตอนยุ่งยาก)
๙. รัฐต้องควบคุมและติดตามการบรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้

